DEVRİMCİ İŞÇİ



SAYI: 17

11 EYLÜL 1982 2,- DM

Halk güçlerinin örgütlenmesini ve işçilerin grev hakkını yasaklayıp lokavtı serbest bırakan, polisin sokak ortasında adam vurmasını resmileştiren, ücretleri dondurarak emekçi halklara açlık, zulüm ve işkenceden başka hiçbir hak tanımayan faşist cuntaya ve onun anayasasına karşı aktif tavır alalım.

Çocuklarımız eğitim hakkını, konut sorunumuzu, emeklilik ve çalışma hakkımızı gasp eden "Gerici Yabancılar Yasası"na; düşmanca tavır ve haksız uygulamalarla bizi göçe zorlayan, canımıza, malımıza yönelen faşist saldırılara karşı tek yol işçilerimizle ve yaşadığımız ülkelerin emekçileriyle birlikte örgütlenmek, mücadele etmek ve direnmektir.

Faşist cuntanın anayasasına, yabancı düşmanlığına ve geriye gönüş zorlamalarına karşı

Birlik ve Mücadeleyi YÜKSELTELİM

Münih'den bir mektup

Bilindiği gibi Türkiye'deki çocuklarımızın beyinleri Faşist Cunta'nın ırkçı, şöven ve asimililasyoncu eğitim politikalarıyla yıkanmaktadır. Bu nedenle tüm eğitim kurumları (program, ders kitapları, öğretmen, müdür vb.) tamamen faşistleştirilmektedir.

Eğitimin olumsuz etkilerini yurt dışında da başka türlü görmekteyiz. Çocuklarımızın beyinleri burada da emperyalizmin eğitim politikası kıskacına alınarak tahrip edilmeye çalışılmaktadır. Ancak dünyanın neresinde olursa olsun egemen güçlerin eğitim politikasının özünü kavrayanlar tüm bu saldırılara karşı kendilerini koruyabilmektedir. Bu konu ile ilişkisi nedeniyle München'den (O)'nun mektubu olumlu bir örnek olması nedeniyle aşağıya alınmıştır.

Ben "**Studien kolleg München**" de bir öğrenciyim. Bu okul bizleri (Türkiye, Yunan, İran, Afrikalı v.b.) kısacası geri bıraktırılmış ülkelerin öğrencilerini üniversiteye hazırlıyor.

...Birgün dersimiz diktatörlüklerle ilgiliydi. Her zamanki gibi öğretmen önceden hazırlanmış, dersi anlatmaya başladı. Hitler ve Stalin'i aynı kefeye koyarak anlattıktan sonra, sıra Asya'daki, Afrika'daki ve Güney Amerika'daki diktatörlüklere geldi.

Öğretmen buralarda halkın cahil olduğunu, bundan dolayı halkın eğitime karşı olduğunu anlatıyor ve bu gibi ülkelerdeki diktatörlüklerin: "**Eğitim diktatörlükleri**" olduklarını yani bu diktatörlüklerin halkı eğitmek için, üretimi modernleştirmek için, zorla bu krizden çıkmak için getirildiklerini bizlere anlatıyorlar.

Gerçi bu Marksizm düşmanlarının anlattıkları biz devrimcileri daha da kinlendiriyor ve bunlara karşı savaşmanın gerekliliğini bizlere kavratıyor. Onların Marksizme karşı savaş yöntemlerini tanımak, bizim de bu yöntemlere karşı hazırlıklı olmamız gerektiğini görmemize neden oluyor.

Ama olanlar, onların bu gerici propagandalarına yalanlarına ve bilimi inkar etmelerini yutan öğrenci arkadaşlara oluyor.

Dersin bitimine 10 dakika kalmıştı,öğretmen defterini kapadı ve ardından; "**Bakalım kim ne öğrenmiş? Yoksa hepiniz uyudunuz mu?**" ve bana döndü, "**Anlat bakalım Herr X, Türkiye ve Afrika'daki diktatörlükleri**"!

Ben bu diktatörlüklerin, bu ülkelerin mazlum halklarını sömürdüklerini ve görevlerinin bu ülkedeki halk kurtuluş hareketlerini yok etmek ve bu ülkelerde Amerika emperyalizmi için katliamlar yaptıklarını anlattım. Daha anlatacaktım ki; öğretmen: "**otur, otur yerinde hep öyle say. Markstan, Lenin'den öğrendiklerini, fakat biraz dikkat etseniz iyi olur. Bu okulda politika yapmak yasaktır**".

Sydney'de faşist cuntayı teşhir gecesi yapıldı

Arkadaşlar,

Bundan iki yıl önce, silah zoru ile iş başına gelen, Askeri Faşist Diktatörlük, bu güne değin yandaşı A.B.D'nin desteğiyle, Türkiye halklarına karşı giriştikleri yoğun zülum, işkence ve toplu katliamlar, Türkiye halklarının devrimci mücadelesini durduramamıştır.

Her geçen gün gerçek yüzü dünya halklarınca ortaya çıkarılan faşist cunta, Türkiye halklarının sendikal, örgütsel mücadelesini yok etmek isteyen göstermelik bir Anayasa ile perde arkasına çekilmek düşüncesindedir.

S.T.İ.B tarafından, 11 Eylül 1982 gecesi tertiplenmesi amaçlanan "**FAŞİST CUNTA'YI TEŞHİR GECESİ**" özünde Türkiye halklarının -genelde dünya halklarının- kararlı Anti-Faşist, Anti-Emperyalist mücadelelerinin bir parçasıdır.

Bugün, Avrupa'da asgari müşterekler doğrultusunda gerçekleştirilmeye çalışılan "11 Eylül Cuntaya karşı ortak protesto" eylemini S.T.İ.B olarak selamlarız.

S.T.İ.B
Yönetim Kurulu

Libya'da ki Birlik çalışmaları

Çalışmalarımızın yeni olmasına rağmen, geniş işçi kitlesinin güvenini kazanmaktayız.

Birtakım eksiklikler olmasına karşin yayın ve propagandayı en genis kesime ulaştırma çabamız sürüyor. Buradaki tüm gelismeleri Devrimci Işçiye bildiriyoruz

Bizler kararlı bir şekilde mücadelemizde, doğru yolda emin adımlarla yürüyeceğiz.

Şuna inanıyoruz ki mücadelemize her geçen gün daha belirgin eylemler ve yeni güçlerin katılımı ile güçlenecektir.

Özellikle Faşist Cutaya karşı, işkencelere, bütün baskı ve yıldırma politikalarına, Kürdistan'da soykırım hareketlerine karşı geniş işçi kitleleri içinde teşhir ve protesto eylemleri yapılmaktadır.

Yurt dışındaki olumlu eylem birliği çalışmaları ve onun ürünü olan "**BİRKOM**"un bizlerin mücadele azmini artırdığını belirtmek isteriz.

Ancak "**BİRKOM**" olgusu onu oluşturan siyasetlerin buradaki taraftarlarınca henüz yeterince kavranmadığı için, zaman zaman çalışmaları olumsuz yönde etkileyebiliyor.

Örnek;son Filistin halkına karşı İsrail siyonizminin saldırıları ve 15-16 Haziran işçi direnişi yürüyüşünde hala eski ilişkilerin kalıntılarını görmek mümkündü.

Bengazi'de Libya yetkililerinden izin alarak yürüyüş önerimizi tüm siyasetlere götürdük.

Devrimci Yol, SVP, PKK taraftarları olarak BİRKOM platformunda ortak bir eylemi gerçekleştirmeyi kararlaştırdık.

Ortak sloganlar tespit edip BİRKOM imzalı Arapça ve Türkçe bildiri yazıldı.

Bir takım olumsuzluklara rağmen yakınlaşmanın, birbirini tanımanın eylem içinde olacağı anlayışıyla gelecekte bu olumsuzlukları aşacağız.

Tüm yoldaşlara selam.

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

Yayın faaliyetimizi elimizde olmayan bir takım nedenlerden dolayı belirli bir süreden beri aksatmış bulunmaktayız. Bu konudaki eksikliklerimizi aşıp ağırlıkla faaliyet sürdürdüğümüz alanın sorunlarıyla ilgilenen, okuyucu kitlemizin sorunlarını ve konumunu gözönüne alan, daha düzenli ve doyurucu bir DEVRİMCİ İŞÇİ Dergisi çıkartmak için yoğun faaliyetler içerisindeyiz.

Bu yöndeki tüm çabalarımıza rağmen bu sayımızda amaçladığımız ve varmak istediğimiz DEVRİMCİ İŞÇİ'ye gerek içerik, gerekse de haber, yorum ve tartışmalar itibariyle vardığımızı sanmıyoruz. Her ne kadar amacımız Avrupa çalışmamıza ışık tutacak bir DEVRİMCİ İŞÇİ yaratmak ise de bu sayımızda yine Avrupa'da sürdürülen ve olumsuz bir zeminde geliştirilen, hangi amaca hizmet ettiği pek anlaşılamayan bazı teorik konulara cevap vermek zorunda kaldık. Özellikle güncelliğini koruyan Anayasa tartışmaları, Filistin ve Ortadoğu sorunu ile 12 Eylül sonrası ortaya çıkan Türkiye solunun sergilediği tabloyu değerlendirmeye yardımcı olacak ve Türkiye solunda varolan kargaşa ve kaos ortamına tartışmalar zemininde son verecek, varolan tartışmaları doğru bir yöne kanalize edecek bir yazıya da yer verdik.

Yabancılar sorunu, BİRKOM ile ilgili görüşlerimizi belirttiğimiz ve örgütlenme çalışmalarımızda aşılması gereken bir takım sorunlara değinmis olmamıza rağmen bu sayımız birim haberleri ve eleştirileri, karikatür, fotoğraf, şiir ve sanat yazıları açısından oldukça eksik bulunmaktadır.

Bu sayımız ağırlıkla bir tartışmalar sürecinin başlatılmasına hizmet etmek ve onu doğru bir yönde geliştirmeyi amaçlayan bir muhtevada ele alınmıştır.

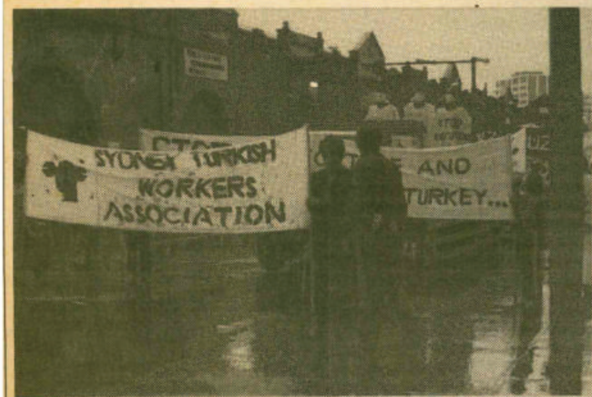
DEVRİMCİ İŞÇİ olarak gelecek sayılarımızda daha ileri adımlar atacağımızı sanıyoruz. Bu amacımıza ulaşabilmemiz için tüm arkadaşlarımızın bizlere destek olmasını bek liyoruz.

Bu doğrultuda çıkan DEVRİMCİ İŞÇİ hakkındaki genel eleştirileri, tartışmaların sonuçlarını ve gelecek sayılarımızda amaçlanana ulaşabilmek için yoğun bir şekilde birim haberlerini ve leştirilerini, yayın faaliyetimizde ele alınması istenilen sorunları ve görüşlerinizi beklemekteyiz. Bu doğrultuda yapılacak her çaba DEVRİMCİ İŞÇİ'yi geliştirip, güçlendirecek Avrupa çalışmamızda daha somut programlara ulaşmamıza büyük katkılar yapacaktır.

DEVRİMCİ İŞÇİ'yi istenilen düzeyde bir DEVRİMCİ İŞÇİ yapmak için hepimize büyük görevler düşmektedir. Bunu hep birlikte başarmak zorundayız.

HAYDİ GÖREV BAŞINA !

DEVRİMCİ İŞÇİ



Sydney'de idamlar protesto edildi

Türkiye Askeri Faşist Cunta'sının baskı, zulüm ve terör eylemlerini protesto etmek için yurt dışında yapılan açlık grevleri başarıyla sonuçlandırılmıştır.

Açlık grevleri değişik ülkelerdeki kişi ve kurulaşlarca ilgiyle izlenmiş ve desteklenmiştir.

Diğer çalışmalarıyla da olumlu örnekler sergileyen "SYDNEY TÜRKİYELİ İŞÇİLER BİRLİĞİ'nin aşağıdaki destek teli binlercesinden sadece birisidir.

Açlık Grevindeki Yoldaşlara

Ülkemizdeki faşist cuntaya karşı girişmiş olduğunuz yiğitçe eyleminizi, yürekten destekliyoruz. Çok acil olarak, olanaklarımız içerisinde oluşturduğumuz maddi yardımı yolluyoruz. Her an mücadelenizin yanında olduğumuzu bildirir yiğitçe giriştiğiniz haklı eyleminizde amacınıza ulaşacağınızdan eminiz.

Devrimci selamlar
Yaşasın Halk Mücadelesi

Yönetim Kurulu
SYDNEY TÜRKİYELİ
İŞÇİLER BİRLİĞİ

Devrimciler Avusturya'da omuz omuza

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası karşısında Türkiye devrimci demokrat halk güçlerinin ağır yenilgiye uğramaları "Birlik" sorununu yeniden ve daha farklı bir şekilde gündeme getirmiştir. Bu konuda yoğunlaşan yapıci tartışmalara ve atılan olumlu adımlara tanık olmaktayız. Ancak ne acıdır ki geçmişten ders çıkarmasını bilmeyen, her şeye rağmen birlikten yana olmayan ve birliğin önemini kavramıyanlar da az değildir.

Avusturya'dan Devrimci İşçi sempatizanlarının gönderdikleri aşağıdaki mektup bunun çarpıcı örneklerindendir.

Arkadaşlara;

Birkom ve Partizan tarafından oluşturulan platform çerçevesinde açlık grevi yapmak için çalışmalara başlanması, eylem duyurusunun elimize geç ulaşmasından dolayı gecikti. Duyurunun elimize geçtiği gün Avrupa'da yapılacak eylemlerin başlangıç tarihinden 4 gün önce idi.

Bu eylem sadece BİRKOM ve Partizan taraftarlarınca yapılmamalı diğer örgütlenmeleri de kapsamalı görüşüyle hareketle Viyana'da bulunan H.K., Dev. Sol, Ala Rızgari ve KAWA'dan arkadaşlara duyuru yaptık. Dev Sol'dan arkadaşlar kendi aralarındaki iletişim eksikliğinden dolayı toplantılara katılmadılar. H.K.'dan arkadaş ilk toplantıya katıldı. Fakat "Birkom'u meşru görmüyoruz, BİRKOM ile aynı platforma imza atarsak Birkom meşrulaşacaktır" diyerek toplantıdan ayrıldı. 3. toplantıya katılan H.K.dan arkadaş bu defa eyleme katılmayışını "Bu eylem devrimi hedeflemiyor, devrime hizmet etmiyor" gerekçesiyle izah etmeye çalıştı. İlk toplantıdan ayrılışının gerekçesininde bu olduğunu söyledi. Bu açıkça dürüst olmayan bir tavırdı. Sahtekarca bir tutumdu. Eyleme katılmayışı başka yalanlarla, gerekçelerle örtmeye çalışma idi.

BİRKOM, PARTİZAN; KAWA ve ALA RIZGARİ'den arkadaşlar bu tavrı eleştirdik ve dürüst olmalarını istedik. H.K.'dan arkadaş daha sonra toplantıdan ayrıldı.

BİRKOM, PARTİZAN, KAWA ve ALA RIZGARİ'den arkadaşlar merkezi olarak gelen platform çerçevesinde anlaştık.

Uzun süreli bir açlık grevini gerçekleştiremiyecektik. Bu amaçla aradaki farkı standlar ile kapatma planlandı. İzin alınmasındaki gecikme stand süresinin kısalmasına neden oldu.

2 gün Viyana'nın en kalabalık yeri olan Karlsplatz'da stand açıldı. Haziran'ın 5'inde de aynı yerde açlık grevi başladı. Polis açlık grevine yatacakların sayısını 10 olarak sınırlamıştı. 10 arkadaş disiplinli bir şekilde eyleme başladılar. Gerek açlık grevinden önceki, gerekse açlık grevindeki standlar büyük ilgi gördü.

Eylemimizi Avusturyalı 20 örgüt Aİ'nin Avusturya temsilcisi desteklediklerini belirterek da ğıtılan bildirilere imza attılar. Onların imzalarını kapsayan 15500 bildiri dağıtıldı. İdamlara karşı imza toplandı.

Eylemin 5. gününde bir arkadaş hastahaneye kaldırıldı. Anti faşist bir doktor bizleri desteklediğini bildirerek arkadaşları hergün muayene etti.

Açlık grevini Avusturya basını,Radyosu ve TV i duyurdu. çeşitli kuruluşlarca destekleme mesajları yollandı.

10 Haziran günü saat 18 de Viyana'nın kalabalık yerlerinden Opern'de bir miting düzenlendi. Folklör ekibi gösteri yaptı.Bir arkadaş gitarla, bir arkadaş sazla türküler söyledi.

2 defa Almanca, bir defa Türkçe bildiri okundu.İçilen and dan sonra displinli bir şekilde dağılındı.

Cuntanın Avrupa kamuoyu önünde iyice teşhir ve tecrit edilmesi amacıyla, **önümüzdeki dönemde yoğun bir çalışma programı çıkarıp o doğrultuda bir kampanyaya başlayacağız.**

Devrimci İşçi - İşçinin Sesi
Serxwebun

V.i. S.d.P.: Ş. Akhan, Ebertplatz 12, 5 Köln 1, Ödemeler için: Postscheckamt Köln, L. Ulusal, türkeiinformation, Konto Nr. 32 29 19-509
Banka hesap numarası : Stadtsparkasse Köln, L. Ulusal, Konto Nr. 144 913 217, BLZ: 37 05 0198, Erscheinungsdatum: 11. Eylül 1982

AVRUPA'DA YENİ BİR MÜCADELE DÖNEMİNDE DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZ

Ülkemize ve halklarımıza karşı görevlerimizle yaşadığımız ülkelerin sınıf mücadelesinin içinde yeralışımız ve buradaki insanlarımıza karşı görevlerimiz bir bütün olarak, birbirini tamamlayan ve güçlendiren bir bütünlük içinde ele alınmalıdır.

Her iki görev de; birisi gerçekleşmeden diğerinin yerine getirilmesinin güç olacağı bilinciyle kavranmalıdır.

Ülkemizin ve halklarımızın geleceğini yakından ilgilendiren önemli gelişmeler yaşanıyor. Bu gelişmeler, yurtdışındaki çalışmalarımızı da yakından etkilemekte ve bizlere yeni görevler yüklemektedir.

İkinci yılını da dolduran Askeri-Faşist Diktatörlüğün bütün yoketme girişimlerine rağmen Devrimci Hareketimizin mücadele azim ve kararlılığı içinde olduğu; ve daha da önemlisi yenilen ağır darbeler nedeniyle ortaya çıkan sorunların çözümü doğrultusunda olumlu ve başarılı adımlar attığı bilinmektedir.

Öte yandan, faşist generaller cuntasına ve onun muhtemel sivil biçimlerine karşı emekçi halklarımızın mücadelesini ve direnişini örgütleyip geliştirecek cephesel örgütlenmeler ve bunun somut bir ifadesi olarak FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ'nin (FKBDC) kurulduğu duyruldu.

Tarihi öneme sahip bu gelişmeler, yurtdışındaki devrimci görevlerimize daha bir sıkı sarılmamızı, faaliyetlerimizi ve örgütlenmelerimizi yeni bir heyecan ve anlayışla ele almamızı, bu mücadelede üzerimize yüklenen görev ve sorumlulukların doğru bir şekilde ve zamanında yerine getirmemizi şart koşmaktadır.

Bu görevleri yerine getirebilmemiz, elbetteki; örgütlenmemizi güçlendirmek, kadro ve kitle ilişkilerimizi daha da sağlamlaştırmak, işçileri güçlü bir katılımla saflarımıza kazanmak, Birlik fikrini yurtdışında BİRKOM aracılığıyla maddi bir güç haline dönüştürmek, devrimci hareketimize ve Direniş Cephesi'ne her alanda maddi-manevi destek olmak, uluslararası dayanışmanın niteliğini ve düzeyini yükseltmek gibi somut görevleri başarmakla mümkün olacaktır.

Bunun içinde, geçmiş çalışmalarımızın ve örgütlenmemizin bir değerlendirmesini yapmak yararlı olacaktır. Bundaki temel amacımız, önümüzdeki görev ve sorumluluklara geçmişin ışık tutması olmalıdır.

Bugün, şu durum açıkca görülmektedir: Geçmişte bir çok konuda işler iyi gitmemiştir. Özellikle örgütlenmemizde belli tıkanıklar ortaya çıkmıştır. Son derece önemli bazı sorunlarla, örneğin yabancı düşmanlığı ile, yeterince ilgilenilmemiştir. Türk ve Kürt işçilerinin sorunları, dertleri her nedense bizlerin ilgi ve çalışma alanı dışında kalmıştır.

Derneklerimiz sadece belli sayıda insanın gelip gittiği yerler olmuştur. Bu konularda yaptığımız doğru tesbitler, hayata geçirilememiştir.

Ve daha sayılabilcek bir dizi sorun...

Eksikliklerimizi giderme örgütlenmemizi sağlamlaştırma çabası, Türk ve Kürt işçilerinin sorunlarına sahip çıkma, onların ekonomik, politik ve demokratik haklarını savunma yönünde ciddi adımlar atılarak desteklenmediği sürece boşuna bir çaba olarak kalacaktır. Bu konular mutlaka bir programa kavuşturulmalıdır.

Bütün bunlar için canlı, dinamik; işçilere, öğrencilere, gençlere, ilticacılara, kadınlara vb. her kesime hitabedebilen; ülkemizdeki devrimci mücadeleye ve bu mücadelenin kopmaz bir parşası olan Devrimci Yolumuza politik, maddi ve manevi her türlü destek ve yardımı örgütleyebilen, kısacası, bu karmaşık görevleri uyum içinde gerçekleştirmeyi başarabilen bir örgütlenmeye ihtiyaç vardır.

Bu hedeflere ulaşabilmemizin koşulları bugün her zamankinden daha fazladır. Yeterki bizler, yurtdışındaki Devrimci Yol taraftarları olarak görevlerimizin bilincinde olalım. Avrupa'da, Türkiyeli devrimciler olarak faaliyet sürdürdüğümüzü unutmayalım.

Ülkemize ve halklarımıza karşı görevlerimizle, yaşadığımız ülkelerin sınıf mücadelesinin içinde yer alışımız, ve buradaki insanlarımıza karşı görevlerimiz bir bütün olarak; birbirini tamamlayan ve güçlendiren bir bütünlük içinde ele alınmalıdır. Her iki göreve de, birbirini dışlayan, birbirine alternatif olgular olarak bakılmamalı; aksine, her iki görev de; birisi gerçekleşmeden diğerinin yerine getirilmesinin güç olacağı bilinciyle kavranmalıdır.

Genel hatlarıyla değindiğimiz bu sorunların çözümü için Devrimci İşçi tarafından atılan merkezi adımların ilişkide olduğuz bütün kesimlere ulaştırılması gerekmektedir. Bu anlamda tüm arkadaşların katıldığı yoğun tartışma toplantıları daha verimli bir şekilde ve değişik biçimlerde devam ettirilmelidir.

Bütün bu birimler ve arkadaşlar, tartışmalara ve yurt dışındaki devrimci görevlerimize ilişkin, düşünce, öneri ve değerlendirmelerini yayınlanmak üzere Devrimci İşçi'ye göndermelidirler. Tartışmaların yayın planında da sürdürülmesinin yararlı olacağı düşüncesi ile bu sayımızda, birim çalışması içindeki arkadaşlarımızdan birisinin bu anlamdaki bir yazısını yayınlıyoruz.

Öte yandan yabancı düşmanlığına karşı mücadele konusunda nelerin yapılması gerektiği de önemli bir konudur. Yine bu sayımızda, konuya ilişkin bir yazı yer almaktadır. Yazılar bir tartışma platformu olarak ele alınmalı ve arkadaşlarımız, her iki yazının ele aldığı sorunlara ilişkin düşüncelerini dergimize iletmelidirler.

Evet, geçmişi aşmak gerekiyor! Bu lafta kalmamalı, doğru görüşlerimiz pratik içinde yankı bulmalı ve maddi bir güç halini almalıdır.

Bunu başarmak zorundayız.

DEVRİMCİ İŞÇİ

Birim çalışması yapan bir arkadaşımızın değerlendirmesi

Bir örgütlenme çalışmasından çıkarılan dersler

Bu yazı saflarımızdaki hatalı eğilimlere karşı açılan bir kampanyanın devamı olarak görülmelidir. Birçok bölgede değişik biçimlerde de olsa benzer yanlış eğilimlerin olabileceği hepimizin bildiği bir gerçek ve bunlar ilk defada yazılmamaktadır. Fakat bugün bir hazırlık ve toparlanmadan bahsediliyorsa bu, kendi hatalarımıza karşı ciddi ve kararlı bir tavır alısı önşart koşar. Siyasi görevlerimizi yeterince yerine getirmek istiyorsak özellikle yeni dönemde eski ilişkileri, eski hataları aşıp bunları daima daha sistemli, daha disiplinli, daha kollektif bir çalışmaya dönüştürmek durumundayız.

Bugün pekçok arkadaş var olan ilişkilerden memnun değildir. Gelecek toplumun insanları olacak olan bizler ona uygun ilişkileri, özellikleri bu günden kendimizde uygulamak, geliştirmek zorundayız. Sosyalizm uğruna mücadele etmek BUGÜN ün sorunudur ve bunu doğrudan kendimizde var olan eksiklikleri gidermeye çalışarak (İçimizdeki maymunu yenerek) çözebiliriz. Evet her arkadaş önce kendisinden başlamalıdır. Bu bireysel bir sorun değil örgütseldir. Dolayısıyla kendimizde var olan eksiklikleri daha düzenli daha sistemli örgütlenmelerin yaratılabilmesi açısından ele almak, kollektif olarak aşmak zorundayız.

Kendi hata ve eksikliklerimize karşı takınacağımız tavır örgütlülümüzün ciddiyetinin ve insanlarımıza duyduğumuz sorumluluğun bir ölçütüdür.

Bulunduğumuz yer Almanya'da Türkiye'li işçilerin en yoğun olduğu bir sanayi bölgesi. Ağırlıkla Türkiye'de hareketimizin hızlı gelişimi ve yığınlarda bıraktığı güven sonucu ve buradaki çalışmalarla birlikte Devrimci İşçi kısa sürede Almanya'da siyasi bir güç haline geldi. Bu kısa ve hızlı gelişmenin etkileri ortaya çıkan görevlerin yerine getirilmesinde hissedilmeye başlandı. Özellikle 12 Eylül sonrası buranın daha ağır görevlerle karşı kalması varolan örgütlülüğümüzde bir dizi sorunu ortaya çıkarttı. Geriye dönüp baktığımızda bir 79 - 80'e göre çok ileride olduğumuz söylenebilir. Fakat son bir senedir var olan durgunluk ve şimdiye kadar gidermeye çalıştığımız bir yığın eksikliğin çoğunlukla aşılamamış olması sadece dış zorlamalar ve etkiler sebep gösterilerek açıklanamaz. İşe kendimizden başlayıp, sorunlara sahip çıkmalıyız. Bize burada bunun kendimize düşen kısmını bölgemiz açısından yapmaya çalışacağız. Burada sadece genel eksiklerimiz üzerinde duracağız. Özel olarak Almanya'ya uygun çalışma biçimleri, buraya özgü siyasi görevlerimizin ne kadarını yapabildiğimiz gibi konuları bir kenara bıraktık. Bir örgütlenmede genel olarak olması gereken bütün eksik bıraktığımız noktaları ele aldık.

DERNEKLERİMİZ NASIL OLMALI

Şu anki yapılarıyla dernekler kitle örgütleerinde olması gerekn bir çok özellikten uzak. Artık çoğunlukla kiliseleşmiş bir takım işlerin yapıldığı alanlar durumunda; gazete vs. satan, afiş, bildiri dağıtan, yürüyüş, stand, seminer vb. gibi işleri çoğunlukla birkaç kişinin çabasıyla (aktif çalışmasıyla) yapan ve işlerin bunlar dışında fazlaca bir çeşitlilik göstermediği kurumlar olarak yürütülmekte. Bu sözlerden işler için yararsız, modası geçmiş anlamı çıkartılmamlı, aksine çok yararlı ve bundan sonrada yapacağımız işler. Ama bunlar bize bir kitle örgütünde olması gereken başkaca hususları gözardı ettirmemeli.

Tüm pratik faaliyetlerimizi daha kollektif ve planlı çalışmayı hayata geçiren, sosyal ve siyasi faaliyetleri uyum içinde yürüten aynı zamanda sorumluluk ve yönetme işinin yapılara devredilebildiği örgütlenmeleri yaratma doğrultusunda geliştirmeliyiz.

KOLLEKTİF ÇALIŞMA

"Devrimci bir örgütlsel çalışma, kollektiflik temeli üzerinde yükselmek zorundadır: Kollektif tartışma, kollektif üretme, kollektif yönetim, mutlaka belirli ve sistemli bir görev bölüşümü, kollektif sorumluluk ve disiplin" (D.Y.)

Şimdiye kadar ençok üzerinde durulan ve hepimizin ezbere tekrarladığı bir konu bu. Temel eksikliğimiz olarak bunu görüyoruz. Kollektifliğin hayata geçirilmesini engelleyen belirli sorunlar var. Onu soyut ve herderde deva bir şey olarak gördüğümüzden olacak hep tek yanlı kavradık. Örneğin kollektif çalışma yapmalıyız deyip, hemen, daha çok insanın katıldığı komiteler oluşturduk, iş bölümleri yaptık, eğitim grupları oluşturmaya çalıştık ve işler düzelecek diye bekledik. Genellikle iş yapan arkadaş sayısı aynı kalarak fazlaca birşey değişmedi. Şu anki durumumuz da bu: her işe kendi

Devamı 5. Sayfa'da

BİRKOM ve GÖREVLERİMİZ

Anti-Faşist güçlerin birliğinin sağlanması yolunda, devrimci gruplar tarafından sürdürülen çabalar sonucu bugün olumlu bir noktaya gelinmiştir. Birleşik Direniş Cephesi'ni yaratma yönündeki hazırlık çalışmaları sürecinde oluşan BİRKOM, FKBDC'nin kurulmasıyla birlikte politik, örgütsel ve kitle desteği itibariyle daha da güçlenmiştir. Direniş Cephesinde yer alan tüm hareketlerin Avrupa'daki taraftarları BİRKOM'a katılmıştır.

Gelinen bu noktada, BİRKOM'un nasıl ele alınması gereketiği üzerinde bir kere daha durmak yararlı olacaktır.

Hatırlanacağı üzere, BİRKOM, Türkiye'deki faşist rejime karşı bir Direniş Cephesi yaratma hazırlıkları sürecinde oluşmuş; programı, örgütlenmesi ve faaliyetleri bu sürecin damgasını taşımıştır. Bütün eksikliklerine ve henüz o dönemlerde tam olarak şekillenememesine rağmen BİRKOM yurtdışındaki Anti-Faşist güçlerin birliğinin somut bir ifadesi olmaya çaba harcamıştır. Birçok grup, birlik olayını hala slogan düzeyinde tartışırken, - ve ne gariptirki, - bu tartışmalar Birliğe karşı bir muhteva taşırken, BİRKOM ve onu oluşturan guruplar, yurt dışındaki Anti-Faşist kitlelere birlik konusunda her teorik hem de pratik olarak somut önerilerde bulunmuştur. BİRKOM'un bugün birlik yönünde ileri bir adım olması ve Anti-Faşist unsurlar tarafından benimsenmiş olması işte bu doğru tutum sayesinde sağlanabilmiştir.

BİRKOM içerisinde yer almayan gurupların Birlik önerimize ve düşüncemize yönelttikleri eleştirilerde tartışmaya değer bir şeylerin bulunmaması bu guruplar açısından bir şansıslık sayılmalıdır. Onlar hala, devrimci görüşlerimize karşı çıkabilmek, varlıklarını hala bizlere karşı olmak temelinde koruyabilmek uğruna bugün BİRLİK fikrine bile karşı çıkar hale gelmişlerdir. Söz gelimi, "Emeğin Sesi"nin, "Sosyalist İşçi"nin, "Devrimci Tavır"ın birlik konusunda sürdürdükleri tartışma bu muhtevadadır. (FIDEF gibi bölücülüğü kanıtlanmış revizyonist guruplar ise bir başka dünyada yaşamaya devam etmektedirler.)

Bu muhtevadaki bir tartışmada devrimcilerin her hangi bir yararı olamaz. Adı geçenlerin eleştiri ve görüşlerini yazarken kullandıkları üslup bile son derece olumsuzdur. İdeolojik Mücadele adına ileri sürülen saçma - sapan ve teori zorlanarak icat edilen "görüşler"i tartışarak varılabilecek olumlu bir yer yoktur.

Varsın onlar, birliğin ve BİRKOM'un ne kadar "zararlı" olduğunu kanıtlamak için çırpınıp dursunlar, biz doğru bildiğimiz yolda kararlıca yürüyelim. Ve tartışmaları onların çekmeye çalıştığı zeminde değil sağlanan birlikteliğin nasıl geliştirileceği ve ilerletileceği sorusu etrafında sürdürelim.

Birlik uğruna, birlik için bugün en yararlı iş ve tartışma BİRKOM'da somutlaşan birliğin tüm Anti-Faşist unsurları kapsayacak şekilde nasıl güçlendirileceği olmalıdır.

GEÇİCİ DAYANIŞMALAR DEĞİL KALICI VE ORTAK ÖRGÜTLENMELER

Türk ve Kürt halklarımızın faşizme karşı Direniş Mücadelesinin ve bu mücadelenin temel örgütlenmesinin Avrupa'daki demokratik - kitlesel faaliyetlerin bir aracı, bir örgütlenmesi olan BİRKOM, yurt dışındaki mücadelemizde temel bir öneme sahip olacaktır.

BİRKOM bir demokratik kitle örgütü olarak, kavranılmalıdır. FKDBC'nin ve onu oluşturan gurupların yurt dışındaki taraftarlarının ve sempatizanlarının faaliyetlerini ortak şekillerde örgütleyen bir kuruluş, bir örgüt olmalıdır BİRKOM.

Direniş Cephesi'nin Avrupa'daki demokratik muhtevalı görevlerinin yerine getirilmesinin temel bir aracı olması gereken BİRKOM aynı zamanda, Avrupa'da yaşayan 2 milyona yakın Türk ve Kürt emekçisinin hakları için de mücadele etmelidir. (Yabancı düşmanlığı, işçilerimizin ekonomik - demokratik hakları, eğitim, konut vb. sorunlar, BİRKOM'un ilgilenmesi gereken önemli konular olmalıdır.)







Öte yandan, Türkiye halklarının mücadelesi ile uluslararası dayanışmayı sağlayabilmek için Dayanışma Hareketi'nin niteliğini ve düzeyini yükseltmek, bugün karşımızda duran ve BIRKOM'un programında yer alması gereken en önemli sorunlardan birisidir.

BİRKOM'un bu görevleri yerine getirebilmesi, biraz da O'nun örgütsel biçimlenişinin nasıl olacağına bağlıdır.

Türkiye Sosyalist Hareketi için ilk kez budenli somut bir olgu olarak, gündeme gelen Birlik sorunu, kabul edilmelidir ki hepimiz açısından "yeni" bir şeydir. Her yeni şeyin ilk ortaya çıkışında rastlanan, o şeyi tam algılayamama, kavrıyamama durumu BİRKOM içinde geçerli sayılmalıdır.

Bugün siyasal faaliyetlerimizin pratik bir aracı, mücadelemizin önemli bir unsuru haline gelen BİRKOM'un bu nedenlerle yeni bazı sorunlarıda beraberinde getirmesi doğaldır. Bu sorunlar daha ziyade, BİRKOM'un kavranılışındaki yetersizliklerden kaynaklanmaktadır.

BİRKOM'un ortaya çıkışından bu yana geçen sürece şöyle bir baktığımızda, bir çok kişinin BİRKOM'u günlük ve geçici, bir güç birliği, gurupların aritmetik bir toplamı olarak görme eğilimi içine girdiğini saptayabiliriz. Bunda biraz da, birlik kaçkını bazı oportunist guruplarının Birlik sorununa yanlış yaklaşımlarını rolü olmuştur. Onlar, kendi grupsal varlıklarının devamına ve politik bakımdan izledikleri sağ çizgiye en uygun düşen biçim alması nedeniyle, geçici eylem birliklerine ve bu çerçevede de ayda - yılda bir kere bir araya gelmeye, sıkı sıkıya sarılmaktadırlar.

Oysa bugün, sadece Türkiye devrimi için değil, yurt dışındaki devrimci mücadele içinde kalıcı birliklere, ortak örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Devrimci kadroların, Anti-Faşist unsurların belli bir program etrafında kaynaşmasına, birlikte örgütlenmesine, faaliyetlerin ve eylemlerin kollektif bir şekilde gerçekleştirilmesine, ortak bir ruh, ortak bir inanış içinde çalışmasına, maddi ve manevi tüm olanakların ve ilişkilerin birleştirilip - merkezileştirilmesine ihtiyaç vardır.

Açıktır ki, 12 Eylül öncesi Türkiye Solu'na egemen olan sakat anlayışların bir sonucu olarak bir çok grubun taraftarları birbirlerine karşı belli bir şartlanma içindedirler. Soldaki bu soğuk havanın bir anda aşılması da kuşkusuz biraz zordur. Bu olumsuz durumun değişmesi için bilinçli bir çaba harcanmalıdır. Kadrolarımızın, birlikte düşünen, birlikte karar veren, ve birlikte yöneten insanlar olabilmelidir.

Bunların somutta nasıl gerçekleşmesi gerektiği üzerine kafa yormak gerekmektedir.

İlk elde, BİRKOM örgütlülüğü içinde yer alan devrimci grupların ve sempatizanlarının sıcak ve kardeşce bir yakınlaşması sağlanmalıdır. Bu konuda bizlere önemli görevler düşmektedir. Giderek, - tam olmasa bile - büyük ölçüde kaynaşmış bir BİRKOM örgütlülüğü yaratmayı hedeflemeliyiz. Başkalarında sık sık rastladığımız, - biz de de bazen görülen - henüz tam olgunlaşmamış tavırlar, grupçu ve faydacı yaklaşımlar karşısında sabırlı ve iknaya dayanan bir çizgi izlemeliyiz.

Komiteleşmede, dernek çalışmalarını birlikte organize etmede, pratik eylemlerin örgütlendirilmesinde ve hatta en küçük bir işde bile, ortak tavır almanın, birlikte davranmanın koşullarını yaratmalıyız.

Bu amaçlarla, BİRKOM, önümüzdeki günlerde merkezi olarak, kadrolarını ve giderek aşağıya doğru yayğınlaşan bir biçimde tüm ilişkide olduğu kesimleri kapsayan bir eğitim ve tartışma toplantıları düzenlemeleridir. Bu toplantılarda, BİRKOM'un geçmiş mücadele pratiğinin bir değerlendirilmesi yapılmalı olumsuzluklar ve aksaklıkların giderilmesi için alınması gereken önlemler tartışılmalıdır.

Bu arada belirtilmesi gereken bir diğer önemli konu da, BİRKOM; toplumsal veya siyasal karekterli bazı komite ve kurumlarla örneğin yurtdışındaki DİSK, TÖB-DER yöneticileri ve komiteleriyle sanatçı, yazar ve tutarlı demokratlarla ortak faaliyetler planlaması gereken bir örgütlenme olarak kavranılmalıdır.

BİRKOM, yurtdışında askeri-faşist rejime karşı mücadeleye kararlı ne kadar unsur varsa bunların faaliyetlerine destek olabilmeli, bu tür faaliyetlerle kendi çalışması arasındaki uyumu sağlıklı ve doğru bir şekilde kurabilmelidir.

BİRKOM, yurtdışındaki mücadelenin gereklerinden birisi olarak, yaşadığımız ülkelerin ilerici - demokrat ve devrimci güçleri ile de dayanışma ve ortak faaliyet içine girmelidir. Yaşadığı ülkenin sınıf mücadelesi içinde yer almayan, o ülkenin Anti-Faşist güçleri ile sağlıklı diyaloglar kurmayan, bu güçlerle belli bir program etrafında birlikte çalışmayı gerçekleştiremeyen her hangi bir örgütlenme, nedenli güçlü görünürse görüntam bir başarı elde edemez. Hem güçlü bir Dayanışma Hareketi yaratabilmek için, hem de buradaki işçilerimizin sorunlarının çözümü için Alman (ve diğer ülkeler) solu ile ortak faaliyette bulunmamız kaçınılmaz bir zorunluluktur.

BİRKOM örgütlülüğü içinde yer almayan grupların taraftarlarına yaklaşım sorunu da üzerinde durulması gereken şeylerden birisidir.

BİRKOM'un diğer Anti-Faşist gruplarla geçici işbirlikleri ve eylem birliği yapabileceği ve yapması gerektiği gözönüne alınırsa, öteki grupların tabanını böylesi birliklere katılmaya ikna etmek için, onlarla birliğin ilerletilmesi yönünde bir tartışma platformu yaratmak için sistemli bir çabanın harcanması doğal ve zorunludur.

Diğer grupları ve geniş bir Anti-Faşist kesimi, doğru bir program etrafında şu veya bu biçimde harekete geçirmek, devrimciler açısından önemli bir kazanım olacaktır.

BİRKOM'un yukarıda belirtmeye çalıştığımız şekilde kavranılışı, BİRKOM içindeki diğer gruplarla ideolojik mücadeleye ara verilmesi biçiminde yorumlanamaz. Aksine, birliğin ilerletilmesi, ortak düşünce ve örgütlenmenin sağlıklı ve doğru bir platformda gelişmesi gibi amaçlara hizmet edecek içerikte ve biçimde bir ideolojik mücadeleye ihtiyaç vardır.

BİRKOM, yurtdışındaki Anti-Faşist güçlerin dağınıklığının devrimci bir tarzda giderilmesine nasıl olumlu bir örnek olmuşsa, seviyeli, ilerletici, mücadelenin çıkarına hizmet edici bir ideolojik mücadele çizgisi izleyerek bu konuda da örnek olmalıdır. Artık, gelişigüzel, ve amaçsız, sadece ve sadece ayrılık için yapılan tartışmalar son bulmalı, devrimciler bu konuda da birleştirici ve ilerletici bir tavır izlemelidirler.

BİRKOM, yurtdışındaki devrimci - demokratik mücadelenin temel ekseni ve motor gücü olabilmeyi başarmalıdır.

11 Eylül Frankfurt 82 yürüyüşüne nasıl gelindi

12 Eylül Faşist darbesinin 2. yıldönümü sol hareket açısından yeni bir gelişmeye tanıklık ediyor. Sol hareket -çok gruplu yapısına rağmen- tarihinde ilk kez Devrimci Demokratik bir eylem platformu etrafında bir araya gelebildi.

Bu olgunun nasıl bir süreçten kaynaklandığını ve sonuçlarının neler olduğunu kısaca belirtmek gerekir. Ama daha önce kısaca eylem birliği görüşmelerini aktaralım.

EYLEM BİRLİĞİ GÖRÜŞMELERİ

BİRKOM'un bütün yaptığı çağrıyla Temmuz başında başlayan görüşmeler iki aylık yoğun bir çalışmadan sonra sonuçlandı. Bu iki ay boyunca görüşmelere sol hareketin, yurt dışında varlık gösterebilen 20 yi aşkın grubu katıldılar. Görüşmelere baştan katılan gruplardan bazıları süreç içinde çekildiler. Gözlemci olarak sürdürenler de oldu.

Görüşmeler boyunca bu gruplar platform ve konuşma metnini tartıştılar. Bu tartışmalar vesilesiyle genel dünya görüşleri ve eylem birliği karşısındaki tavırlarını ortaya koydular.

Sadece DİDF görüşmelerin sonunda yapılan eylem birliğinin olumsuz ve kendilerini böyle eylem birliklerine karşı olduklarını ifade ettiler.

FİDEF-DİBFAK ittifakı ve ATİF eylem birliğine görünüşte taraftar ama onu çıkmaza sokma tavırlarını tüm görüşmeler boyunca sürdürdü.

BİRKOM ve kısmen de KOMKAR görüşmeler boyunca çözümü yönlendirici bir rol oynadılar.

Bunlardan Dev-Sol'un çekilme gerekçesi pek fazla anlaşılamadı. Dev-Sol'a göre **"Platformun oluşturulmasına Alman grupları katılmamalı idiler" "Platformu sadece Türkiyeli gruplar oluşturmalı idi".**

Zaten Alman grupları Platformun Türkiye'ye ilişkin bölümlerinde ve diğer bölümlerinde etkin olma eğilimine sahip değildiler. Tersine başarılı bir dayanışma eylemi oluşması için son derece olumlu bir rol oynadılar. Ayrıca yapılan bir dayanışma eyleminde Alman gruplarının dışta bırakılmasının mantıksızlığı açıktı.

Dev-Sol önerilerinin pek fazla kaale alınmadığını görünce öfkelendi ve platform görüşmelerinden çekildi.

Kurtuluş, Denge Komal, GİM gibi gruplar cuntaya faşist demediklerini ve bu niteleme platformda temel alındığı için çekildiler.

Gerçek ve KKDK'nın niçin çekildikleri ise açıklanmadı. Her halde eylemden sonra açıklanacak (!).

Burada DİDF'in tavrının üzerinde tekrar durmak gerekir. DİDF platform tartışmalarına baştan sona katıldı. Her grup gibi onlar da platformda itiraz ettikleri noktalara itiraz şerhi koydular. Fakat platforma esas itibariyle katıldıklarını sürekli belittiler. Buna rağmen platformu imzalamadılar. Daha sonraki görüşmelerde sürekli eylem birliğini çıkmaza sokma tavırlarını sürdürdüler. En sonunda eylem birliğini olumsuz bulduklarını söyleyerek baklayı ağızlarından çıkardılar.

DİDF 8 Mayıs eyleminde koyduğu ayrılıkçı tavır yüzünden önemli ölçüde izole olmuştu. Bu kez böyle bir tavra açıkça cesaret edemedi. Birlikçi eğilim onları sürükledi. Ama birliğe gönülsüz katılmaları sürekli rahatsızlığa neden oldu. Onlar özellikle ATİF'i de tahrik ederek eylem birliğini zayıflatmak, bozmak için ellerindeki bütün olanakları kullandılar. Ama birlikten yana eğilim ağır bastı. FİDEF-DİBFAK ittifakının tavrı ise biraz daha değişikti. Birlik eğiliminin kendi tabanlarınıda etkileyen gücü karşısında birliğe karşı çıkmadılar Ama sürekli olarak platformu ve konuşma metnini sulandırmak için uğraştılar. Bu çabaları önemli ölçüde vakit kaybetme ve tıkanmalara yol açtı. Ne varki platformun ve konuşma metninin sulandırılması engellendi.

CUNTANIN NİTELİĞİ SORUNU

Cuntanın faşist olarak nitelendirilmesi FİDEF v.b. örgütlerce reddediliyordu. Bu açıktır ki uzun vadede cuntacı güçlerle uzlaşmayı ifade eder. Reformist bir eğilimin ürünüdür. Ne var ki cuntaya faşist diyenler, demeyenler biçimindeki bir saflaşma da devrimci bir içerikten yoksundur. Çünkü reformist nitelikte mücadele anlayışlarına sahip birçok örgüt (örneğin DİDF-KOMKAR...) cuntayı faşist olarak niteliyordu.

Bu nedenle biz böyle bir saflaşmaya karşı çıktık. Eğer saflaşma olacaksa -ki kaçınılmazdır- geçmişte olduğu gibi SSCB'ye karşı olanlar, olmayanlar yada Kürt Solu, Türk Solu veya şimdiki gibi cuntaya faşist diyenler, demeyenler biçiminde olmamalıdır. Ama devrim ve reform bloklaşması ancak böyle bir saflaşma ülkemizdeki sınıf mücadelesinnin gerçeğine tekabül eder.

Platform tartışmaları sırasında faşist diyenler, demiyenler saflaşması tarafımızdan önlendi. Ne var ki Direniş Cephesi platformunun önümüze koyduğu devrim ve reform saflaşması ve buna uygun politikalar platforma kısmen yansıtılabildi. Bunun nedeni Direniş Cephesi olgusunun henüz yeni olması ve bu alandaki görevlerimizin detaylandırılmamış olmasıdır.

Denilebilir ki: Böylesi geniş çaplı bir eylem birliğinin oluşmasını sağlayan önemli nedenlerden birisi de; platform tartışmalarını eski saflaşmanın gücünü yitirdiği, yeni saflaşmanın ise henüz olgunlaşmadığı bir sınır çizgisinde cereyan etmiş olmasıdır. Bu açıdan bakılıncaönümüzdeki dönem eylem birliklerine ilişkin görevlermiz kendiliğinden ortaya çıkar.

SONUÇ

Yurtdışı Devrimci Demokratik hareketi açısından Frankfurt–82 platformu şüphesiz önemli bir dönüm noktasıdır. Sadece yurt dışı değil Türkiye için de önemli olan bir gelişmedir.

Ancak hemen belirtelim, basit eylem birlikleri bazı ayrılıkçı gruplar tarafından cephe birliği gibi daha üst düzeyde siyasi iktidara yönelik birliklere alternatif gibi gösterilmek isteniyor. Bunun bir aldatmaca olduğu açıktır...

Ve bütün devrimciler bu konuda gereken uyanıklığı göstermelidirler... Ve bir noktaya daha değinmek gerekir. Bugün Frankfurt'ta bir araya gelen grupların önemli bir bölümü daha iki sene öncesine kadar sosyal faşist, maocu bozkurt diye saldırıyorlardı. Bu kavgalarda ölenler "şehit", kalanlar "gazi" oluyordu. Daha bir sene öncesine kadar bu grupları aynı masa etrafına oturtmak bile mümkün olmuyordu.

Bu noktada bu gruplar bir arada yürürlerken, geçmişe ilişkin günahlarını da hatırlayıp, halka hesap vermekle yükümlüdürler.

BİR AÇIKLAMA

Elimize, *"Frioburg Devrimci Yol"* imzasıyla bir bildiri geçti. Bildiri, Ermeni ASALA Örgütü tarafından gerçekleştirildiği öne sürülen Esenboğa Baskını ile ilgili bazı iddiaları ve yorumları içermektedir.

Bu bildirinin Devrimci Yol'la hiçbir ilgisi yoktur. Devrimci Yol imzasıyla ne İsviçre'de ne de bir başka Avrupa ülkesinde bu konuya ilişkin herhangi bir bildiri yayınlanmamıştır.

Bildirinin Devrimci Yol'la hiçbir ilgisi olmadığı gibi Devrimci İşçi ile de hiçbir ilgisi yoktur.

Yaptığımız bir araştırmaya göre, adı geçen bildiri, İsviçre-Fribourg'taki Devrimci İşçi sempatizanları tarafından kaleme alınmıştır. Bildiri hem içeriği hem de altında kullanılan imza itibariyle Devrimcilerle ilgisi olmayan bir bildiridir. Hiç bir kişi, bu isterse Devrimci Yol'un çok iyi bir militanı ve taraftarı dahi olsa, kendi düşüncelerini ne Devrimci Yol, ne de Devrimci İşçi imzasıyla bildiri haline getirme hakkına sahip değildir.

Kaldı ki, bizler Yurtdışındaki Devrimci Yol taraftarları olarak tüm faaliyetlerimizi *"Devrimci İşçi"* olarak yaptığımız herkes tarafından bilinmektedir.

Bir örgütlenme çalışmasından çıkarılan dersler

Baştarafı 3. Sayfa'da

yetişmeye çalışan birkaç kişi, aşırı edilgen ve seyirci durumunda buyruk bekleyen geniş bir kesim. Bu noktaya varmamızın bir çok nedeni var. Bunlardan örgütlü çalışmamıza engel çıkaran başlıcalarını şöyle sıralayabiliriz.

Siyasi Yetersizlik:

Çoğumuz tarafından Marxizmin en genel doğruları bile bilinmiyor. Örgütlü çalışmamızın, kollektifliğin hayata geçirilememesinin en büyük nedeni budur. "... belirli alanlarda belirli görevleri yerine getirmek üzere örgütlü çalışmaların temelinde ideolojik birlik yatmaktadır. Örgütlü çalışmanın kollektif çalışmanın en önemli harcı ideolojik birliktir. İdeolojik birlik olmadan kalıcı birlik mümkün olmadığı gibi, ıdeolojik birlik içinde bulunmayan insanların ortak siyasi işler yapmaları tesadüfi bir karekter taşır." (Bildirge s. 51)

Günlük işleri ne kadar iyi yaparsak yapalım, onların sürekliliğini sağlayamamızın nedeni de bundan kaynaklanıyor. Sadece pratik işlere kafa yoran, yaptığımız işlerin politik nedenlerini göremeyen yani politik gerçeklikten yoksun olan, bir iş bitince diğerini bekleyen insanlar durumuna geliyoruz. İdeolojik yetersizlik ve politik perspektifin darlığı, giderek bizlerin ne yapacağını bilmeyen, "talimat" bekleyen memurlara dönüşmemize, politik körlük veya siyasi yozlaşmaya yol açabiliyor. Edilgenlik diyebileceğimiz bu durum sonuç olarak aynı olan, yanlış eğilmi ortaya çıkarıyor. Bazı arkadaşlar herşeyi pratik işlerin başarısına bağlayıp işin siyasi yanını küçümsemekteler. Evet iş örgütün aynasıdır ama bu sadece satılan gazete sayısıyla, yürüyüşe katılan insan sayısıyla kendimizi ölçmemizi getirmez. Yapılan işlerle yetinme hastalığı yapılması gerekn bir çok şeyin üzerini de örtebiliyor.

Yanlış Eğilim:

Yapılması gereken işleri bilen, var olan eksikleri de çok iyi görebilen ama hiç bir iş yapmayan sürekli eleştiri yapıp, yapılması gerekenleri tekrar edip, akıl veren kişilerin durumu (pasifizm) belli konularda siyasi ilkeler tesbit etmek yetmez, onun hayata geçirilmesi gerekir. Siyasi ilkeler eyleme nasıl dönüşür bunu öğrenmek zorundayız. " Yukardan" talimat bekleyerek veya sadece ilkeler tesbit etmekle kendimizi düzeltemeyeceğimizi biliyoruz. Bizdeki sürekli beklenti, Devrimci İşçi'yi kendi dışımızda birşey olarak almaktan, bizim onu oluşturan bir parça olduğumuzu görememekten kaynaklanıyor.

Bu siyasi durgunluğumuzun, pasifliğin atılmasının, tek tek derneklerin ve bölgenin insiyatif geliştirmesi, daha fonksiyoner olmasıyla mümkün olacağı kanısındayız. Benzer ilişki, derneklerde de hakim. Ağırlıkla küçük burjuva bireyciliğinden kaynaklanan bir eğilim. "Bir"yerine "Ben"i öne çıkarmak olaylara örgüt dışında bir "Ben" olarak bakmak, yapılan siyasi hatalara sahip çıkmamak, yanlışın da doğrunun da hepimize ait olduğunu bilmezden gelip başkalarını eleştirmek, herşeye kuleden bakmak. Oysa bizler bir bütünün parçalarıyız, düşmana karşı örgütlü varlığımızla "Biz" olarak karşı durabiliriz. Örgütlü yapı içinde "Ben" ve "Onlar" diye bir ayırım olamaz, bu anlayış sorumluluktan kaçmanın veya pasifizmin anlayışı olabilir. Örgütlü yapıda bizlerin birey olarak fazlaca bir önemi yoktur ancak taşıdığımız ilişki, temsil ettiğimiz örgüt kadar bir anlamı olabilir.

Dernekler:

Almanya'da içinde bulunduğumuz toplumun özelliklerini ve eğilimlerini iyi değerlendiremedik. Türkiye'liler burada azımsanmayacak bir sayıda ve geldikleri yer bakımından olsun, buradaki konumlarıyla olsun önemli özelliklere sahipler.

1) Türkiye'nin ekonomik ve siyasi konumu gereği Alman işçisine göre daha kolay politize olma özelliğine sahipler.

2) Çalışma ve yaşam koşullarıyla olsun yabancı olmanın getirdiği sorunlarıyla olsun belli bir dinamik oluşturuyorlar. Özellikle kapitalist entegrasyona karşı bilinçsiz vir direniş göstermeye çalışıyorlar. Derneklerimizin buraya özgü yapılanışı bunlar dikkate alınarak oluşmak zorunda. Örneğin Türkiye'li işçilerin getolarda yaşaması, kahveleri doldurması veya her şehirde gördüğümüz boş zamanlarını belli köşelerde, Bahnhof önlerinde birikerek geçirmesi bize bir gerçeği gösteriyor. Yabancı işçiler sosyal dejenerasyondan kaçış yerleri arıyorlar ve biz bu konuda henüz alternatif birşeyler geliştirememişiz. Derneklerimiz Türkiyelilerin bu eğilimini iyi değerlendirmeli, yabancı düşmanlığı, oturma, ev vb. sorunları ele alrak alternatif oluşturmalıdır.

Nebatiye ve Arnon direnişinde üç TKEP üyesi şehit düştü

Saldırgan İsrail siyonistlerinin Filistin halkına karşı giriştiği "işgal ve soykırım" hareketine karşı çeşitli uluslardan Devrimciler Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin halkıyla omuz omuza direndiler.

Üç aya yakın süren direnişte düşmana büyük kayıplar verdiren direniş güçleri, sürdürülen bu mücadelede, kadın, erkek, genç, ihtiyar birçok savaşçısını kaybeden Filistin halkının yanında, Nebatiye Kasabası ve Arnon Kalesi direnişinde TÜRKİYE KOMİNİST EMEK PARTİSİ üyesi üç Türkiyeli Devrimci de O'nlarla kucak kucağa düştü.

Enternasyonalist Dayanışmanın canlı bir örneğini Filistin halkıyla omuz omuza döğüşerek yaşatan üç devrimci kardeşimizin anısına biz de haykırırız ki

EMPERYALİZM ve SİYONİZM YENİLECEK ZAFER FİLİSTİN HALKININ OLACAKTIR

Mustafa ÇETİN
(1960 ... Antalya)



A. Eyüp AYAR
(..... ..... Artvin)



İmam ATEŞ
(1956 ... Tunceli)

Yabancı düşmanlığına karşı mücadele sorunu ve bazı yaklaşımlar

Yabancılara karşı düşmanca tavır ve haksız muamele Almanya'daki ekonomik ve siyasi kirizle beraber yo ğunlaşmakta ve artmak ta dır.

Yabancı işçilere ve özellikle Türkiyeli işçilere yönelik saldırılar karşısında, gerek en tabii haklarımızı almak ve gerekse cana mala varan saldırılara karşı koymak ilerici, demokrat ve devrimcilerin görevi olmalı dır.

Oysa bu konuda Türkiyeli demokrat ve devrimciler üzerlerine düşeni yerine getirmemişlerdir. Faşist cuntanın halklarımıza yönelik saldırılarına karşı dayanışma ve teş hir çalışmalarına verilen önem, yabancı düşmanlığına karşı mücadele görevimiz sanki gündemden kaldırmış gibidir. Cuntacı boyalı basın ise bu soruna sahip çıkma görüntüsü vermektedir. Hedefledikleri ise Türkiyeli işçilerin daha fazla emeğine ve dövize el koymaktır.

Federal Almanya'da bir sağa kayış siyasi düzeyde kendini açıkça göstermektedir. Alman tekelci egemen güçleri kirizin yükünü işçi ve emekcilere yükleyerek sermaye birikimindeki tıkanıklığı açmaya çalışmaktadır.

Egemen güçler, bu amaça varmak için Alman işçilerinin ve halkının kriz karşısındaki tepkilerini başka hedeflere kaydırmaya çalışmaktadırlar. Krizle beraber artan işsizlik geniş Alman emekçi kesimleri huzursuz etmektedir. Patronlar ve hükümet, bu kirizin suçunu yabancılara yüklemekte; "Şu anda 2 milyon işsiz vardır. Yabancılar ise 4,5 milyon, bunun 2 milyonu ise işçidir. Bunları ve özellikle Türkiyeli işçileri geri gönderirsek sorun çözülür" düşüncesini kabul ettirmek istemektedirler

Alman egemen güçleri, yalnız işçi sayısını azaltmak için değil, biz yabancı işçilerin çocuklarının okul masrafından ve emeklilik paralarımızdan kısıntı yapmak ve zaten kısıtlı olan sosyal haklarımızı iyice sınırlamak amacıyla böyle bir savunma yapmaktadırlar.

NEONAZİLERİ YEŞERTEN HÜKÜMET ve EGEMEN GÜÇLERİN POLİTİKASIDIR

"İşyeri bulmak yabancıların sayısını azaltmaktan" geçer formülü gerek egemen güçler ve federal ve özellikle CDU yönetimli eyaletlerce uygulanmaya konuldu. Böylece kirizin yükü öncelikle biz yabancı işçilerin sıtına yüklenmeye çalışılıyor. Ve kirizin günah keçisi ise biz yabancılar olduk.

- Yabancıların federal almanya'ya gelmeleri sınırlandırılmalı (kastedilen yabancı işçilerin aile fertleri, 1973'den beri yabancı işçi gelmemekte)
- geri dönüş eğilimi güçlendirilmeli
- Senelerdir Almanya'da yaşayan yabancıların ekonomik ve sosyal olarak entegre edilmeleri kolaylaştırılmalı ve oturumhukuku daha detaylandırılmalıdır.

SPD (Sosyal Demokrat Parti) ise treni "kaçırmadan" partinin eyalet ve federal parlemento gurup başkanlarının 20 - 22 Mayıs 1982 tarihleri arasındaki Wiesbaden'deki konferanslarında yabancı çoçuklarının, ana ve babalarının yanına ancak 6 yaşından küçüklerin gelmesini önerdiler. Parti merkezi ise 28. Haziran 1982 tarihli kararında aile bütünlüğünün anayasanın 6. maddesine ve uluslararası anlaşmalara göre sağlanmasını mümkün görüyor.

DÜZEN PARTİLERİ YARIŞTA

1981 sonlarında gerici CDU'lu eyalet kükümetleri, Baden-Würtemberg, Rheinland-Pfalz, Bayern ve Berlin'in yabancı işçilerin haklarını kısıtlayan kararlarından sonra 2 Aralık 1981'de federal hükümet'te bu kararlara katıldı. 3 Şubat 1982 de açıkladığı kararlar ise şöyleydi:

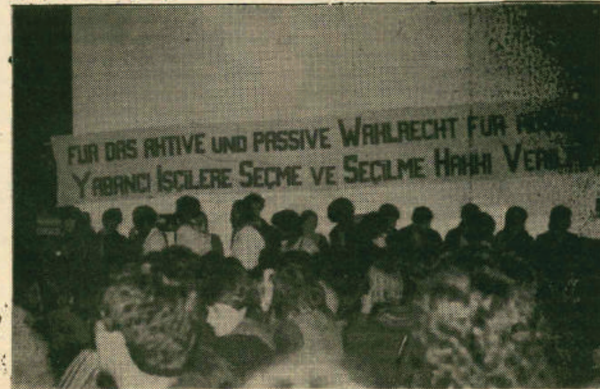
Bu düzen partılerinin hepsi şu anda yabancıların yok denecek kadar az olan en tabii temel haklarını kısıtlama yarışına girdiler, ana ve babalardan çocuklarını ayırmaya aileleri bölmeye, parçalamaya çalışıyorlar.

Şimdilik çocukların yaş sınırı 16'ya indirildi. Önümüzdeki dönem ise 6'ya indirmeye çalışacaklar.

Düzen partilerinin yabancılara uyguladığı, yabancı sayısını azaltmaya yönelik baskıcı politika, faşist güçler tarafından da savunuluyor.

Düzen partileri ve hükümetin yabancıların sayısını azaltmaya yönelik baskıcı politikası, faşistlerce "yabancılar durdurulsun" "Auslander Stop" gibi sloganları ile egemen güçler ile benzer düzeyde sürdürülmekte diğer yandan bu doğrultuda, kamuoyu yaratmaya ve alman hakını örgütlemeye çalışmakta dırlar. Biz yabancıları sindirmek için saldırılarını arttırdılar. Almanya'nın çeşitli sehirlerinde her gün yabancıların canına ve malına yönelik saldırılar oluyor.

Faşistlerin saldırılarına ise hükümet ve partilerin izlediği yabancı düşmanı politika zemin hazırlamakta, onları politik güç olmaya itmektedir. Türkiyeli Faşistler de işçilerimizi alman düşmanı yapmaya çalışırlarken, kendileri almanyada Viking Jugend, NSDAP (AO) ve benzeri faşist alman teşkilatlarıyla ortak çalışmaktadırlar.



MODERN KÖLE - YABANCI İŞÇİLER

Yabancı işçilerin 1955'lerde Federal Almanya'ya gelmesinden bu yana, (0 yıllarda Almanyadaki issiz sayısı 1.100.000 dı), burjuva güçler kendi açılarından 70'li yıllara kadar bunları ülkelerine geri dönecek işçiler olarak görmüş ve muamele etmişlerdir.. Bunların yaşamları ev, yurt ve işyeri arasında geçeceğinden sosyal sorunlarına çözüm getirmemişlerdi.

Ve genel olarak işçiler gelsın çalışsın, gitsin, ihtiyaç olunca yenileri gelsin savunuluyordu. Çünkü heryeni gelen alışıncaya kadar daha rahat sömürülürdü. 1973 yılındaki işçi kabulünün durdurulmasıyla, yabancıların kalma eğilimi güçlenmiş, senelerin ilerlemesiyle beraber 10, 15 yıllık işçiler ailelerini getirmeye başlamışlar. O seneler, aynı zamanda uyum kaynaşma ve almanlaşma gibi eğilimleri ifade eden entegrasyonu geçerli kılmaya çalıştılar. Özellikle bu yüzyıl başında gelen yüzbinlerce polanyalı işçinin Ruhr bölgesinde entegre olmaları, (eriyip kaybolduklarını, almanlaştıklarını) sık sık tekrarlanan örnek oldu. 75lerden sonra özellikle 2.kuşak denilen yabancı gençlere mesleğe hazırlama anlayışıyla 'olanaklar' açıldı.

Amaç gençlerin ana ve babalarından farklı olarak işe biraz almanca bilerek başlamalarıydı. Uğraşılmayan 1. nesil ise nasıl olsa önemli değildi. Bu anlayışın sonucu çocuk ve veliler arası sorunlar çıkmaya başladı. Yabancıların kendine has aile yapıları değişmeye zorlandı. Krizin gelişmesi ile birlikte sağa kayış, entegrasyon politikasıyla beraber sınırlama geridönüş politikasını da beraberinde getirdi. Bu durum yalnız yabancı işcileri sayısal olarak sınırlama ile kalmamakta, çeşitli haklarını da kısıtlamayı getiriyordu. Ve böylece kanunların dışında federal anayasaya kadar dayanan kısıtlamalar, aile bütünlüğünü b ozacak uygulamalar gündeme getirildi.

ALMANLAŞTIRMA VE GERİ GÖNDERME POLİTİKASI

Alman bujuvazisi yabancı işçilere karşı bir bütünlük içinde ikili bir tavır kaymaktadır. Bir yandan alınan kararlarda alman toplumsal yaşama, davranma, tüketim adetlerine yabancılar uyuma zorlanmaktadır. Oturum hakkı için dil bilme şartı, bu bir yandan alman toplumuyla anlaşma için gerekli mantiki bir neden olarak görülürken, giyim, kuşam, davranış bu oturum hakkının verilmesi için ileri sürülen daha önemli bir kıstas olmaktadır. Böylece ailede eşlerden birine verilen oturum hakkı birdiğerine verilmemektedir.

Zaten alman egemen güçlere göre ilk gelen yabancı işçileri, yani 1. kuşağı "entegre etmeye (Almanlaştırmaya) gerek yoktur". Ancak burada yetişen 2. ve 3. kuşağı Almanlaştırmak mümkün olabilecektir anlayışıyla davranmaktadırlar. Alman teklci burjuvazisi için önemli olan gençlerin en asgari okul olan Hauptschule'yi bitirmeleri değil, entegre olmalarıdır.

Bu izledikleri politakının diğer yönü ise, geri dönüsü zorlamadır. Bu anlamda yabancı işçilerin hakları kısıtlanarak, onlara göz dağı verilerek ve faşist saldırılar düzenlettirilerek burayı terketmeye zorlanmaktadır. İnsanlarımız, işsizlik parası bitince, çocuklarını yanlarına alamayınca, emeklilik sigortasına ödedikleri parayı geri alabilme şansı olunca ve bütün bunların üstüne faşist saldırıların yoğunlaşması ile burada yabancılar için can, mal emniyeti ortadan kalkınca ,geri dönmek düşüncesi ağır basmaktadır.

Bizler için ise önemli olan, ilerde dönmek istesek veya burada kalacak olsak bile, şimdi bura da isek insanca bir yaşam ve haklar istemek en tabii hakkımız olmalıdır.

YABANCILAR AZINLIKTIR

Biz yabancı işçiler en zor en ağır koşullarda çalışmaktayız. Çalışma ve üretim ilişkilerinin bir devamı olarak ve aynı zamanda onların ötesinde sosyal, kültürel ve siyasi konularda tüm haklardan yoksun olmaları nedeniyle yabancı işçiler azınlıktır.

Azınlık olarak alman toplumuyla eşit haklara sahip olmak en temel bir mücadele amacımız olmakla birlikte, azınlık olarak belli konularda bizlere daha da fazla olanakların tanınması zorunludur. Örneğin, eğitimde eşit haklar çoçuklarımızı alman öğrencilerin durumuna getiremez, onlar kendilerine daha fazla imhanın (sınıflarda az sayıda öğrenci - fazla öğretmen gibi) tanınması halinde ancak Alman öğrencilerle eşit duruma geleceklerdir. (Kuzey Almanya'daki Schleswig-Holstein eyaletindeki Danimarkalı azınlık bu ve diğer bir çok konuda ayrıca haklara sahiptir.)

Seçme ve seçilme hakkımız ise gerek Türkiye'de gerekse Federal Almanya'da yoktur. Burada düzen partilerinden çözüm beklemiyoruz, fakat bu hakkın alınması zorunludur. (Danimarkalı azınlığa % 5 lik baraj yoktur. Her koşulda şehir ve eyalet parlementolarında temsil edilmektedirler.)

Yine bizlerin adına danışman olarak federal hükümet kendisine miyadı dolmuş politikacılar seçmekte, bunlar her gün cuntacı boyalı basında boy göstermekte ve senelerdir bizleri uyutmaktadırlar. Yine biz yabancılar adına tartışma toplantıları düzenlemekte, kimi yabancılarla ilgisi olmayan kuruluşlar bizler adına konuşmakta, kendilerine göre entegre olmuş bir iki hiç işçilerle alakası olmayan Türkiyelinin sözü yabancıların görüşü diye alman kamu oyuna duyurulmaktadır. Hatta bir iki tane kendi partilerinde politikacı yetiştirmeye çalışmakta, bazı büyük tüccar ve toptancılar ise CDU'da koltuk sahibi olma yolunda yabancıları "temsil" etmektedirler!

Oysa bizim hakkımızdaki kararı ancak biz yabancı işçiler verebiliriz. Yabancıları yabancıların kuruluş ve örgütleri temsil edebilir. Ve haklarımızı almak buradan geçmektedir.

ALMAN DEMOKRATİK VE SOL GÜÇLERİNİN TAVRI

Yabancılar alman Sendikalar Birliğine bağlı sendikalarda çoğunlukla üyedirler. Sendika içinde seçme ve seçilme haklarına sahiptirler sendikaların özellikle DGB yönetiminin ise yabancı işçilere, sahip çıktığı pek söylenemez.



2 Aralık 1981 de Almanya'daki yabancıların haklarını kısıtlayıcı hükümet kararlarını DGB, 21 Aralık 1981 de merkez yürütme kararıyla "selamlıyor ve bu yeni önelmlerin burada yaşayan ve entegre (alman) olmaya hazır yabancı işçilerin çıkarına olduğunu" açıklıyordu. Bu açıklamada DGB Merkez Yönetiminden Karl Schwab'ın (Alman Sendikalar Birliği yabancı işçiler sorumlusu!) 16 ile 18 yaşındaki gençlerin ailelerin yanlarına gelmelerininin ailevi nedenlerden olmadığı biçimindeki sözlerine işaret edildi.

DGB Merkezi aynı zamanda savunması gerektiği yabancı işçilerin haklarının gasbına evet derken, DGB-Baden Würtemberg eyaleti aynı kararları "aile düşmanı, anayasaya aykırı ve etkisiz " şeklinde niteleyip karşı çıktı.

Yine 21 Aralık 1981'de İG-Metall sendikası yönetim kurulu üyesi Ferdinand Koob Federal hükümetin kararlarını "Yabancılar Defolun" diyenlerin ekmeğine yağ sürdüğü için eleştirdi.

Yabancılarla ilgili çeşitli çalışmalar yapan kuruluşlar MBSE okulları, çeşitli kurumlar (Türk danış - Arbeiter Wohlfahrt, kilisel yardım kurumları, gençlik kuruluşları, Jugensozialwerk, Yabancı-Alman dernekleri) gibiler ise yabancı işçilerin sorunlarının yalnız sosyal yanıyla ilgilenip, o da ölçülü olarak, 2. sınıf insanlara yardım anlayışıyla, azınlık ve yabancı işçi sorunun politik yanını görmemezlikten gelmektedirler. Federal Almanya'nın dört bucağındaki yabancı işçi dernekleri, sadece işçilerimizin yaşatmaya çalıştığı devrimci ilerici demokrat dernekler olarak çalışırken bu gibi Alman kuruluşları resmi makamlar tarafından desteklenmektedir.

Alman sol ve devrimci güçleri ise yabancı işçilerin sorunlarına yeteri kadar eğilmemişlerdir.

Onlar bizleri sadece muhalıf listelere oy veren işçiler olarak görmektedirler. Alman Solunun yabancılarla ilgi derecesi işte bu kadardır...

BUGÜN YABANCI DÜŞMANLIĞINA KARŞI NE YAPILMALIDIR?

Yabancılara uygulanan ayrılıkçı ve var olan sınırlı hakkı gaspetme haksız politikası hayatın her alanında egemen güçlerce sürdürülmektedir. Bu politikaya karşı çeşitli alanlardaki haklarımızı almak eşit ekonomik-demokratik haklar için ve yabancıları ancak yabancılar temsil edebilir anlayışıyla bize uygulanan modern köle politikasına karşı mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

Hayatın çeşitli alnalarındaki mücadeleyi, hedeflerini kısaca şöyle özetleyebiliriz.

Mahalle ve Semtlerde: Yabancıların canına ve malına yönelik her türlü saldırıya almanlarla birlikte karşı çıkmak, yabancıların haklarını almak, mahalli sorun ve problemlerini duyurmak amacıyla komiteler kurulmalıdır.

Şimdiye dek çeşitli şehilerde kurulan bu komitelerde sık sık görülen eksiklik, yabancı düşmanlığına karşı mücadele genel ve soyut dezeylerde kalmakta bu nedenle bu komitelerde çalışan pek çok alman ve yabancı arkadaş ve kuruluş, süreç içinde verimsiz olmaktadır.

O nedenle somut işlere yönelik bir çalışma yapılmalıdır: örneğin yapancı düşmanı yazıları silmek, kamuoyu oluşturmak, alman kuruluş ve örgütlerinin bu çalışmalara katılmasını sağlamak için girişimde bulunmak, Seminerler düzenlemek, çıkış verilen fabrikalarda direniş ve protestoları desteklemek gibi...

Önümüzdeki en somut işlerden ikisi şüphesiz, fabrikalarda işsizliğe karşı verilen mücadeleyi desteklemek ve çocukların ana babasının yanına gelebilme yaşının 16'dan aşağıya düşürülmesine karşı bütün güçümüzle karşı çıkmak olmalıdır.

Bu gibi komitelerde ayrıca düzenlenen seminerlerde teorik eksiklikler ve diğer alanlardaki bilgi eksiklikleri giderilmeli bu komitelerin çalışmaları için mali olanaklar yaratılmalıdır.

Bu arada Türkiyeli ilerici, devrimci örgütlerin yabancı düşmanlığına karşı oluşturulan pek çok komitede sürekli olarak tartışmaları pratikten kopuk ve birbirlerini karalayıcı tutum ve davranışta bulunmaları, çalışmaları engellemektedir. Bu engeller aşmak devrimcilerin görevi olmalıdır.

Komite çalışmalarında diğer bir eksiklikte geniş yerli ve yabancı kesimlerin bu çalışmaların içine çekilemememesidir. Her birimiz komitede olan bir kaç alman kuruluşu ve kişiyle yetinmekteyiz. Aynı davranış geniş Türkiyeli işçi kesimi için de geçerlidir. İşçi arkadaşlar bu çalışmaların içine mutlaka alınmalıdır. Eksikliklerimizin bir diğer noktası da bazı komitelerdeki almanca bilen arkadaşlardan kaynaklanmakta. Siyasi perspektife eksikliği nedeniyle pek çok işe dalıp gitmekte ve dernekte ve çevredeki işçilerle iletişim kuramamaktayız.

Önümüze koyduğumuz, yabancıların siyasi bir güç olması doğrultusundaki hedefe varabilmek, işte bu eksik ve hatalarımızın giderilmesine bağlıdır.

İşyerlerinde: Sendika birim ve bölgelerinde yabancı düşmanlığına karşı somutta mücadele için çalışmalı. İşsizliğe karşı alman işçileriyle ortaklaşa mücadeleyi yükseltmeli ve askeri faşist cuntaya şimdiye dek alman hükümetinin yaptığı 2,4 milyarlık yardıma karşı çıkmalı. Yabancı işçilerinde üye olduğu sendikaları üyesi olduğu yabancı işçilerin haklarını da savunması için zorlamak.

Şüphesiz bu yazılanlarda eksik, eleştirilmesi gereken yanlar vardır. Ancak somutta yürütülen uzun süreli, sabırlı ve kalıcı bir çalışmayı önüne koyan bu örgütlenmelerin hayata geçirilmesi 4,5 milyon yabancının ve 1,5 milyon Türkiyelinin Federal Almanya'da insanca yaşama, ekonomik demokratik vb. çeştli haklarının alınmasında, eşit bir toplum olma yolundaki mücadelesinde ilk adımlar olacaktır.

Yine güncel bir sorun üzerine

BAŞIYLA TÜRKİYE'DE AYAKLARIYLA ALMANYA'DA MI ?

Geçen yıl Eylül ayında, Türkiye Dayanışma Hareketi'nin durumuna ve izlemesi gereken politikalara ilişkin bir tartışma açılmıştı. Somut bir sonuç alınamayan bu tartışmayı güncelleştirmek ve Dayanışma Hareketi'nin sorunlarını yeniden gündeme getirmek isteyen bazı alman arkadaşlar tarafından kaleme alınan ve Türkei Information Dergisi'nin Ağustos sayısında yayınlanan bir yazıyı aşağıda sunuyoruz.

Yazı Frankfurt Türkei Komite tarafından hazırlanmış. Dayanışma Hareketi'nin temel sorunlarını eleştiren bir yaklaşımla dile getirilen bu yazının Türkiyeli devrimciler için oldukça uyarılar taşıdığı kanısındayız.

Faşist cuntanın "demokrasiye geçiş planı" doğrultusunda attığı adımların ve Almanya'daki bazı gelişmelerin Dayanışma Hareketi'nin içerik ve biçimini etkileyeceği ortadadır. Bu nedenle bu konunun geniş bir şekilde tartışılması yararlı olacaktır.

Okuyucularımızdan, Dayanışma Hareketi'nin sorunları ile aşağıdaki yazı hakkında eleştiri ve düşünce belirtmek isteyenler, yazılarını hem dergimize, hem de Türkei Information Dergisi'ne iletebilirler.

"Türkiyeli grupların son aylarda yaptıkları eylemler, dayanışma hareketinin önündeki öteden beri varolan sorunların güncelliğini koruduğunu gösterdi. Bunun yanında geçen eylülde sürdürülen tartışmalardan Alman solu da zaten yeterince yararlanamamıştı. Kısacası tartışma nedenleri varlığını sürdürüyor. Daha önceki tartışmaların yoğunlaştığı sorunları anımsatmak için bunları kısaca yineliyoruz:

I. "Türkiye'de politik baskı ve takip altındakilerle dayanışma", Türkiye Solunun mücadelesinde tek başına ağırlık noktasını oluşturabilir mi?

2. Almanya'da yaşayan göçmen işçileri bir taraftan ihmal ederken öte taraftan bunları sadece bağış kampanyaları ve yürüyüşlerde, "politik özneler olarak görmek değerlendirmek" Türkiye solunun sürdürebileceği bir tutum olabilir mi?

3. Türkiye solunun birçok örgütünde varolan, "Almanlarla İşbirliğni, (gerek dayanışma ruhu olan bireyler, gerekse bu çalışmaya açık örgütleri) fonksiyonalist (işlevsel) perspektifle algılama ve kavrama" eğilimi nasıl aşılacaktır? Bu sorun özellikle acil çözüm beklemektedir. Çünkü dayanışma çerçevesi içindeki bu tür işbirliklerinde yapılan, "biz eylemin politik yönünü, içerik ve gelişimini belirleriz; siz almanlar da örgütlenme işlerini vb. hamallıkları üstlenin" biçiminde bir işbölümüdür. Bunun sonucu olarak birçok Alman da çok kısa bir süre içinde "Hoch die internationale Solidaritaet" (yaşasın uluslararası dayanışma) sloganını bir kenara atıp safları terkediyor. Böylece dayanışmaya potansiyel destek sağlayan bireyler kaybediliyor.

ALMAN SOLUNUN PAYI

Bu gelişimde, bu sonuca gelinmesinde Alman solunun da önemli ölçüde payı oluyor.

Türkiye'de muhalefete uygulanan baskılara ve F. Almanya'daki yabancı düşmanlığına karşı Türkiyeli gruplar ne yaparsa, bunların arasındaki politik farklılıklar gözardı edilerek açık çek veriliyor. Bu destek, politik içerikten öte biçimsel, yüzeysel ölçülerle ortaya çıkıyor. Çoğunlukla, bireysel etkilenmeler sonucu dayanışma doğrultusunda harekete geçiliyor. Oysa politik bir angajman içinde bu tamamen yetersiz bir çıkış noktasıdır. Üstelik bu şekilde bir politik angajman, politik mücadeleyi ileriye götürmek bir yana, bir moral bataklığına sürüklemektedir.

Bu bağlamda yöneltilmesini gerekli gördüğümüz bir soru, bu içerikte politik tartışmaların, niçin Türkiyeli grupların eylemleri yeterli yankıyı, yeterli desteği bulmadığında gündeme getirildiği, bu grupların ilgisini çektiğidir...

Bu sorunlara yönelik tartısmaların istikrarsız ve süreksiz oluşu gerek Türkiye solu gerekse Alman solunun çözüm aramaya duydukları ilgisizliğin göstergesi olmakta; iddamızı onaylamaktadır.

Çeşitli örgütlerin katılımıyla ortaya çıkan BİKOM da bu doğrultuda bir adım atamadı. Konuyla ilgili tartışmalarda Almanya'daki Türkiyeli örgütlerin özanlayışlarına yöneltilen eleştiriler şu ya da bu şekilde geri planlara itildi. Bu yapılırken, Türkiye'de politik baskı altındakiler gündemin en önüne getirildi. Buradaki göçmen işçiler ve görüşlerin tartışılmasıyla ilgili denemeler de silikleştirildi, geri plana itildi. Sürdürülen bu politik rota, kendisini kısa bir süre önce yapılan(BİRKOM' un katıldığı) eylemlerin hazırlık çalışmalarında da gösterdi. Söz konusu eylemler mayış ayındaki Duisburg yürüyüşü ile mayıs-haziran açlık grevidir.

DUISBURG YÜRÜYÜŞÜ

Dayanışma hareketin en yakın bilinen Alman çevreler bile planlanan yürüyüşten son anda haberdar edildiler. Bunun doğal sonucu Alman örgütlerin yürüyüş için kimseyi toparlayamamasıydı.

Türk/Kürt ve Almanlar arasında yürüyüşe katılanların çizdiği tablo da buna uygundu. 20 bin Türkiyeliye karşın 1000 kadar Alman vardı. Katılan Almanların da çoğuluğunu FİDEF aracılığıyla yücee katılan DKP üyeleri oluşturuyordu.

AÇLIK GREVİ DE PEK FARKLI DEĞİLDİ

Planlanan açlık grevi, Türkiye Komitelerine eylemin başlamasından bir hafta önce haber verildi. Bizlerden eylemin desteklenmesi istenirken, eleştirilirimize karşı gerekçe konusunda herkes aynı şeyi söylüyordu: *"Artık geri dönmek olanaksız. Karar alındı, uygulanmalıdır."* vb.

Komitelerin birçok üyesi, elbetteki bir eylemi koşulsuz ve tümden desteklemeye hazır değillerdi. Bunlar, oluşmasına hiç bir şekilde katılmadıkları, politik içeriğini ve anlamını ise ancak kısmen bilebildikleri bir eylemi desteklemek için yukardaki gerekçeyi yeterli görmüyorlardı.

Eylemi desteklemeye karar verenlerin sayısı azdı. Bu kişiler de sorunu politik tartıya vurarak karar verenlerdi. Bir yandan eylem uğruna fonksiyonlaştırılmalarını sineye çekiyor, öte yandan bu şekilde bu örgütlerin içinde, katıldıkları eylemi destekleyerek, ileride bu tür eksik kararları önleyecek etkinlik olanaklarını kullanmayı umuyorlardı.

TÜRKİYE SOLU İÇİN TEHLİKE

Bugün F. Almanya'da yabancılara yönelik baskılar artarken ve getirilen yeni yasalar sert önlemlerle yabancıların zaten az olan hakları daha da kısılırken, aynı zamanda buradaki Türkiye solunun hareket alanı da daraltılmakta, hatta varlığı tehdit edilmektedir. (Yeni Politik sığınma ayası, gerici yabancılar yasası, önlemler vb.). Hal ve gidiş böyleyken Türkiye solu göçmen işçilerin üzerinden teğet geçen, ağırlıkla Türkiye'ye yönelik perspektifler ve politikalar oluşturuyor. Türkiye solu F. Almanya'da sanki intahar edercesine bu rotayı inatla sürdürüyor.

Örneğin bir kaç hafta önce İsviçre'de yayınlanan Neue Züricher Zeitung gazetesi BİRKOM'u "Türk terörüstlerin birliği" olarak niteliyor, bu birliğin Almanya'da 5-6 bin kişiyi harekete geçirebileceğinden söz ediyordu.

F. Almanya'daki örgütlü görüş, ve büyük basın, bu tür bir yayın yapsaydı, bu birçok solcunun sınırdışı edilmesiyle sonuçlanabilirdi. Bunun da ötesinde aşırı sağa, her tür yabancı işçi derneğine saldırı için davetiye çıkarabilirdi. Çünkü *"terörist"* kavramı bu ülkede halen haşarat'la eş anlamıdır ve bu tür bir bilinç kitlelerin kafasında geçerliliğini korumaktadır. Dolayısıyla kitleler, onlara karşı yapılacak her şeyi de haklı görecektir. Eğer Türkiye solu uzun vadede Alman solu ile, sendikaların belirli bölümleriyle beraber çalışma olanakları yaratamaz, birlikte bu tür eğilim ve gelişimlere karşı politik bir perspektif oluşturamazsa, gelecekte varlığını koruyamaz, tehlikeleri atlatamaz. Eğer başı Türkiye'de kalmaya devam ederse, ayakları da yakında tekrar oraya gidecektir...

SENDİKAL MUHALİFLERLE ORTAK ÇALIŞMA İHMAL EDİLİYOR

Geçen yıllarda ihmal edilen önemli bir nokta da sendikalarla ve sendikal muhaliflerle ortak çalışma oldu. Sendikal ilişkiler görünürde yalnızca FİDEF tarafından bir parça dikkate alınıyor. Ancak onların bağları da bürokratik elemanlar orta sendikal temsilciler düzeyinde. Bu çevrelerden yabancı düşmanlığına ve hükümentin yabancılara karşı getirdiği önlemlere karşı çıkan protesto sesleri de biçimsel, gösterişsel olmaktan öte gitmiyor. Bu gerçekte buradan, yani FİDEF'in bağı olan sendikal alanlardan, ne kadar az şeyin beklenebileceğini gösteriyor.

Yabancı işçilerle sendikal muhalefet arasında bağlar kurulduğunda ise bu bağların sürekliliğini korumasına dikkat edilmiyor. (Rockwell Golde'de olduğu gibi - Frankfurt'ta).

F. Almanya solunun kaderi ya da geleceği yabancı örgütlerinkinden pek bağımsız değil. Bizim görüşümüze göre F. Almanya'da faşist bir kitle hareketi yalnızca, *"yabancılar sorunu"*nu sömürüp kullanarak oluşabilir. Bu şekilde yabancı örgütlerin alacağı darbe onların ezilmesi, aynı zamanda F. Almanya solu için de geçerli olacaktır...

Bu sorunu, solun bilincine iyice yerleştirmeliyiz, ki ağızından, ahlaksal bir kafa sallama ya da yabancı düşmanlığına karşı bir imzanın ötesinde bir şeyler alabilelim.

Nürnberg'deki son olay buna yeterli bir gerekçe aslında. Günlük ayrıcalıklı muamele ve baskılar görünüşe göre hiç farkedilmiyor, hissedilmiyor. Bu ırkçı ve şöven gelişimin ardında yatan gelenek ve tarih unutuluyor, içinde bulunulan tutumun oluşturabileceği dinamik, gözardı ediliyor, inkar ediliyor ya da kabalaştırılıyor.

Lübnan savaşı karşısındaki suskun donmuşlukta bu gerekçelere eklenebilir. Bu da gösterdi ki hareket, kitlesel haberleşme aracı kanalıyla sınırlı olay ve gelişmelere karşı etkilenme ve bunlara karşı tepkiler oluşturma konusunda şaşkın ve çaresizlik içindedir. Kavramların gerçek anlamlarını bulamamaktadır. Polonya olayları da bu durumu kanıtlamıştır. Bu bakımdan Türkiyeyle Dayanışma yine de bir ölçüde şanslı sayılır. Çünkü 2 milyon Türkiyeli burada yaşamaktadır. Bu satırları kaleme alan bizler de bu durumdan aslında memnunuz. Çünkü geçen 1 mayısta Frankfurt Römer'de işçilerin üstüne neo-naziler saldırdığında, Alman işçilerini yumruk ve tekmelerden ve dayak yemekten kurtaran, olaya zamanında hemen mühadale eden Türkiyeli işçiler oldu. En korkunç olanı da, Almanların neo-nazilerle uzlaşmak ve saldırıyı barışçıl yoldan halletmek için ellerini kaldırmaları oldu.

Türkiyeli işçilerin bu kararlı tavrı, Türkiye ve Alman solunun uzun vadeli sağlam bir işbirliği için bir çağrı, iyi bir fırsat olarak değerlendirilmelidir."